

ESKİ BİR İBRANİ HİKÂYESİ

Bir zamanlar dağda, kızgın güneşin altında, mermer taşlarını yontmaktan bezmiş bir mermer yontucusu varmış.

“Bu hayattan bıktım artık. Yontmak! Devamlı mermer yontmak... Öldüm artık! Üstelik bir de bu güneş, hep bu yakıcı güneş! Ah! Onun yerinde olmayı ne kadar çok isterdim, orada yükseklerde her şeye hakim olacaktım, ışınlarımla etrafı aydınlatacaktım. Diye söylenir durur yontucu.

Bir mucize eseri olarak dileği kabul olunur ve yontucu o an güneş olur. Dileği kabul edildiği için çok mutludur. Fakat tam ışınlarını etrafa yaymaya hazırlandığı sırada ışınlarının bulutlar tarafından engellendiğini fark eder.

“Basit bulutlar benim ışınlarımı kesecek kadar kuvvetli olduklarına göre benim güneş olmam neye yarar!” diye isyan eder.

“Mademki bulutlar güneşten daha kudretli bulut olmayı tercih ederim.”

O zaman hemen bulut olur. Dünyanın üzerinde uçuşmaya başlar, oradan oraya koşuşur, yağmur yağdırır fakat birdenbire rüzgar çıkar ve bulutları dağıtır.

“Ah, rüzgar geldi ve beni dağıttı, demek ki en kuvvetlisi o öyleyse ben rüzgar olmak istiyorum. ”diye karar verir.

Ve dünyanın üzerinde eser durur, fırtınalar estirir, tayfunlar meydana getirir. Fakat birdenbire önünde kocaman bir duvarın ona mani olduğunu görür. Çok yüksek ve çok sağlam bir duvar. Bu bir dağdır.

“Basit bir dağ beni durdurmaya yettiğine göre benim rüzgar olmam neye yarar”der.

O zaman dağ olur. Ve o anda bir şeyin O'na durmadan vurduğunu hisseder. Kendinden daha güçlü olan şeyin, O'nu içinden oyan şeyin..... Bu.....küçük bir mermer yontucusudur.

“insan kendini ne küçümsemeli nede büyük görmeli , büyüklüğü ; Dürüstlükte, doğrulukta ve erdemli bir yaşamda aramalıdır.”